

ἐδίκασαν καὶ ἐξέδωκαν τὸ ἀπὸ 23 Φεβρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 90 βούλευμα καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἑξαίρεσιν εἰς τὰ δικαστικά δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης συμποσούμενα εἰς δρχ. δεκαέσσερας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν πέμπτῃν Μαΐου, τοῦ χιλιοσμοῦ οὐτακισμοῦ τριακισμοῦ ἐβδόμου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Ἰουλίου 1837.

(Ἀπόφ. ποιν. ρλγ'). (Ἀριθ. πρωτοκ. 336).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ι. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ι. Γ. Τυπάλδου, Δ. Ν. Φωτίλα παρεδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπ. Δ. Γ. Φέδερ ἀπόστα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρεδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Α. Μελά καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 24 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἵτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Ἰωάννης Φετᾶς, Θεοφάνης Γεωργόπουλος, Ἀθανάσιος Γεωργόπουλος, Χρήστος Μητζελοπούλου καὶ Σταῦρος τοῦ Παναγιωτάκη, κάτοικοι τῆς Μικμουσιᾶς τῆς Αἰγιαλείας, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ κκυργισδικῶν ὡς ὑπὸ τῆς ληστείας παρὰ τῆς τῆς 9 Ἀπριλ. 1836 ἐνόπλιως καὶ ἐν συνουσίᾳ πολλῶν, συνοδευθέντες μετ' αἰκίης, ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης, ὁ δὲ Ι. Φετᾶς καὶ Ἀθανάσιος Γεωργόπουλος ἐκατηγορήθησαν προσέτι ὅτι ἔπραξαν καὶ ἑτέραν ληστειαν ἐνόπλιως κατὰ τὴν 4 Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ περιπλέον ὁ Ι. Φετᾶς, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς 4 Μαρτίου ἔπραξεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ι. Νικολοπούλου ἀπρὸς μελετήτως καὶ εἰς βραχυὴν ψυχικῆς ὁρμῆς χωρὶς νὰ ἐρεθισθῇ ἢ παροργισθῇ προηγουμένως ἀπὸ τοῦ φονευθέντος διὰ χυλοῦ ὀνειδισμοῦ κ. τ. λ. Τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων κατεδίκασε τὸν μὲν Ι. Φετᾶν εἰς δεκαπέντε ἐτῶν δεσμῶν, δυνάμει τοῦ ἀρ. 203 §. 1 καὶ 109 τοῦ Ποιν. νόμου, τοὺς δὲ Θεοφάνην Γεωργόπουλον, Ἀθανάσιον Γεωργόπουλον, Χρήστον Μητζελοπούλον καὶ Σταῦρον τοῦ Παναγιωτάκη εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμῶν δυνάμει τοῦ 366 ἀρ. §. 5 τοῦ Ποιν. νόμου τῆς ἀποτάσεως ταύτης τῶν συνεδρῶν ἐξέτασαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι καταδικασθέντες ἐκ τῆς 78 ἀρ. τῆς Ποιν. Δικονομ. ἐξέτασθησαν χωρὶς ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, ἡ δὲ αὐτῶ γενομένη ἐξέτασις προσβάλλει τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀκούσαν τὴν ἑλθεσιν τοῦ ἀρεοπ. Κ. Ι. Ἀν. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Σ. Πηλλίκα, συνήγορον τῶν ἀναιρεσιόντων ἀπόντων, ἐξεπαγγέλματος διορισθέντα, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀδικία παρὸς παρουσίαν τοῦ κατηγορουμένου ἢ τῶν κατηγορουμένων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως θεωρεῖται παρὰ τοῦ νομοθέτου ὡς ἀναπόφευκτος πρὸς τὴν τελείαν ὑπεράσπισιν, ἥτις ἤθελε περιουσιθῇ ὡς πρὸς τὰς ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κατηγορουμένου γενομένας ἐξετάσεις ἢ ἄλλας πράξεις τοῦ δικαστηρίου, πρὸς δὲ τοῦτοις εἰς τὸ 78 ἀρ. τῆς Ποιν. Δικονομ. ἐκράζε-ται ῥητῶς ἡ ἀρχή, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν δύναται ποτε νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς δικαζομένους καὶ τοὺς συνήγορους ἢ ἀντιλήπτορας αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ἀκροατηρίου, ἡ δὲ ἐξαίρεσις τοῦ 434 ἀρ. ἐνισχύει ἔτι μᾶλλον τὸν γενικὸν κανόνα τοῦ 78 ἀρ. ὅστις κατὰ τὸ 458 ἀρ. 8 ἀριθ. διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν διατάζει τοὺς κατηγορουμένους νὰ ἀποχωρήσωσιν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου εἰς ἰδιώτερον ἐπὶ τούτου προσδιορισμένον ὥριματιον, ἐξέτασεν ἕκαστον αὐτῶν χωρὶς καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τῶν λοιπῶν συγκατηγορουμένων, ἢ τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἐπομένως παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 13 Μαρτίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 28 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνεδρῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν κατὰ τὴν περ. φέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν συζητησάμενον δικαστ. τῶν κκυργισδικῶν, πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἐξῆς τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς χάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάσσεται νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἐπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Μαΐου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ἰουλίου ε. ε.

(Ἀπόφ. πολ. Ἀριθ. 106.) (Ἀριθ. πρωτοκ. 334).

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰωάν. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἰωάν. Γ. Τυπάλδου καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Α. Μελά καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 10 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ἰακώβου κληρονόμου τοῦ Α. Ραβέλλη ἐνάγοντος καὶ τῶν κληρονόμων

Ὁ Ἀθανάσιος Ῥεμποῦ ἐπεφόρτισεν τὸν Δημήτριον Κορδίου νὰ πωλήσῃ εἰς λογαριασμὸν τοῦ πόσότητά τινα σίκαλην, ἀνηκούσης εἰς αὐτὸν καὶ νὰ τῷ παραδώσῃ τὰ εἰσπραχθσόμενα χρήματα. Ὁ Κορδίας μετὰ τὴν πώλησιν τῆς σίκαλης ἐμέτρησε τὰ χρήματα, σημειώτας εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ, ὅτι ἐπλήρωσε 605 δραχμὰς εἰς τὸν Παναγιώτην Ῥεμποῦ εἰς λογαριασμὸν μιᾶς συναλλαγ- ματικῆς τοῦ ἐντολέως τοῦ Ἀρναθέντος δὲ τοῦ Παναγιώτου Ῥεμποῦ τὴν ἐξόφλησιν τῶν εἰρημένων 605 δρ.

ὁ Ἄ. Ραιμποῦ ἐνήγαγεν τὸν Δημήτριον Κορδῖαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν ὡς ἐμποροδικῶν, ζητῶν τὴν ἀπόδοσιν τῶν εἰρημένων δραχμῶν μετὰ τοῦ τόκου. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν δι' ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθ. 549 κατεδίκασε τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ζητουμένου. Γῆς ὑποφ. ταύτης ὁ Δημήτριος Κορδῖας ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους· α'. Ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ἦτον προσήκόντως συντετηγμένον καθότι, κωλυμένου δικαστοῦ, ἐπροσκληθῆναι πρὸς ἀναπλήρωσιν του δικηγόρος ἀντὶ τοῦ παρεδρου· β'. Ὅτι ἡ ἀπόφασις παραβιάζει τὸ 183 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας, μὴ σημειοῦσα τὸν νομικὸν κανόνα εἰς ὃν ἐπισηρίζεται, καὶ ἡ αἰτιολογία τοῦ β'. Πάραγραφου τοῦ διατακτικοῦ ἐλλείπει παντελῶς καὶ γ'. Κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροτηρίῳ ἀνάπτυξιν τοῦ δικηγόρου Πετσάλη, ὅτι παρεβιάσθη τὸ 264 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι τὸ δικαστήριον δὲν παρεδέχθη ὁλόκληρον τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐναγομένου, ἀλλ' ἐν μέρει.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρεοπαγίτου Κ. Α. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Ἀ. Πετσάλην, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Καθίσσον ἀφρηῶ τὸ παραδεκτόν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 ἀριθ. 1 τοῦ ἀπὸ 2 (14) Μαΐου 1835 περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου, τὰ ἐμποροδικεῖα κρίνουσι ἀνεκκλητῶς περὶ ὅλων τῶν αἰτήσεων, ὅσαι κατὰ τὸ κεφάλαιον δὲν ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν τῶν ὀτακοσίων δραχμῶν καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 812 ἀριθ. 1, συνοδευμένον μετὰ τὸ ἄρθρ. 807 ἀριθ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀναίρεσις αἰτησις προσβάλλουσα ἀπόφασιν τινα διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, εἶναι δεκτὴ καὶ κατ' ἐφεσίμων ἀποφάσεων, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 549 ἀπόφασις, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις, ἐκδοθεῖσα παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις πρωτοδικῶν ὡς ἐμποροδικῶν, καὶ ἔχουσα ἀντικείμενον ποσότητα μικροτέρην τῶν ὀτακοσίων δραχμῶν, εἶναι ἀνεκκλητος, πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ ἂν ἦτον ἐκκλητὴ, ἡ ἀναίρεσις αἰτησις δὲν ἦτον ἀπαράδεκτος, ὡς ἐμπεριέχουσα ὡς λόγον ἀναίρεσιν τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου.

Καθίσσον ἀφρηῶ τὴν ἀναίρεσιν αἰτησιν.

Ἐπειδὴ ἡ σύνθεσις τῶν δικαστηρίων, καὶ ἡ τάξις καθ' ἣν ἀντικατασταίνονται κωλυόμενοι ἢ ἀπόντες δικασταί, κανονίζεται ἀπὸ τὸν νόμον, ἰδίως ἀπὸ τὸ ἀριθ. 27 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τὸ ὑποῖον ὡς ἀποκλείον τὸ αὐθαίρετον, εἶναι δημοσίαις τάξεως καὶ οὐσιώδεις, ὡς παρὰ παραβιάσεις τοῦ ἄρθ. τοῦτου συνεπιφέρει κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐπομένως ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθ. 807 ἀρ. 1, τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 549 ἀπόφ. τῶν ἐν Καλάμαις πρωτοδικῶν ἐξεδόθη παρὰ τῶν δικαστῶν Ν. Σ. Κανούση προεδρεύοντος, Παπαγ. Ν. Σταματελοπούλου καὶ τοῦ δικηγόρου Πέτρου Ρούση, χωρὶς νὰ γένῃ μνεία οὔτε τῆς ἀπουσίας, οὔτε κωλύματος τοῦ προέδρου, οὔτε τῶν δικαστῶν ἢ παρεδρων, οὔτινες, κατὰ τὴν/παρὰ τοῦ ὁργανισμοῦ προσδιορισμένην τάξιν, προηγοῦντο τοῦ προσκληθέντος ὡς ἀναπληρωτικοῦ μέλους δικηγόρου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαράδεκτου ἐνστάσεως τοῦ ἀνααιρεσθέντος, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 3 Ὀκτωβ. 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 549 ἀπόφασιν τῶν ἐν Καλάμαις πρωτοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀνααιρεσθέντον εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀντιδίκου του, καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀνααιρεσένοντα τὸ καταβληθέν πρόσμον τῶν δικασίων δραχμῶν, νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναρρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀτακοσιοῦ τριακοστοῦ ἐβδόμου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 14 τοῦ αὐτοῦ.